

bejdsplads ude i det civile samfund, hvor ministeren mener, at der kan forekomme voldtægter og voldtægtsforsøg af arbejdskolleger?

Forsvarsministeren (Svend Aage Jensby):

Se, nu er forsvaret jo således indrettet, at jeg er politisk ansvarlig, men at det er forsvarschefen, der står for, om jeg så må sige, den operative udførelse af de tiltag, der bliver iværksat.

Jeg tilkendegav, den dag rapporten blev offentliggjort, at jeg hundrede procent støttede de virkelig gode tiltag, forsvarschefen foretog. Det er jo ikke mig, der skal ud i regimenterne eller i de operative kommandoer. Forsvarschefen skrev til sine chefer i de operative kommandoer og i regimenterne om, hvor alvorligt forsvaret så på det her. Det var et brev, jeg forinden havde godkendt og bakket totalt op.

Samtidig har chefen for forsvarets personelstab, general Frandsen, til samtlige fagtidsskrifter og til tjenestesteder udsendt en udførlig redegørelse om, hvorledes man skulle agere, og der blev oprettet en hotline, man kunne rette henvendelse til.

Hvad forventer fru Holmsgaard, at jeg skal gøre? Jeg er politisk ansvarlig, men jeg er da ikke den, der skal udføre det operative. Det har jeg heldigvis nogle dygtige mennesker til at gøre, og det er med min fulde støtte, at de har reageret så kraftigt, som de har gjort.

Og så med hensyn til at anmelde voldtægter. Ja, hvis man ikke tolererer det, så har man jo kun én ting at gøre, og det er at anmelde det til auditor eller politi. Det er da de myndigheder, der tager sig af en så alvorlig forbrydelse, som voldtægt eller forsøg herpå er.

Kl. 12.25

udtalt sig på den måde, som forsvarsministeren rent faktisk udtalte sig to gange i løbet af torsdagen. Først med at sige: Men det kan jo forekomme. Og derefter med at smide det over på politiets bord.

Kan ministeren forstå, at det er meget, meget svært at forstå, at han virkelig har fattet omfanget af den gennemslående kultur og de farlige konsekvenser af det, der eksisterer i forsvaret? Kan ministeren forstå det? Eller er han bare fuldstændig blank over for det?

Forsvarsministeren (Svend Aage Jensby):

Om jeg kan forstå det? Selvfølgelig kan jeg forstå det. Nu skal jeg jo ikke sidde og redegøre over for fru Holmsgaard for, hvornår jeg har møder med forsvarschefen eller andre i forsvarskommandoen. Men jeg kan fortælle, at de tiltag, som man har iværksat øjeblikkeligt og vil iværksætte på længere sigt, med stor fornøjelse af mig blev tiltrådt, dagen forinden rapporten fremkom.

Jeg gav min fulde støtte til det, men fru Holmsgaard får mig aldrig ud i en situation, hvor jeg skal redegøre for, hvad jeg drøfter med forsvarets øverste ledelse. Det kan jeg forsikre. Der er kun at henvende sig til auditor eller politi, hvis man er blevet voldtaget. Det var det, jeg gav udtryk for, fordi det er en forbrydelse. Så skal systemet nok fange forbryderne.

Den kultur, som tilsyneladende hersker i forsvaret, skal der ændres på. Det er det, vi alle er enige om. Men fru Holmsgaard skal også være klar over, at forsvarets næsten 30.000 ansatte altså også har en minister, der sætter pris på den gode indsats, de i øvrigt gør, og de fine mennesker, der i øvrigt er i forsvaret.

Formanden:

Så er det fru Elisabeth Arnold som medspørger.

Elisabeth Arnold (RV):

Ministeren lagde i sit sidste svar lidt op til, at han havde så og så mange tusinde ansatte i forsvaret. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han virkelig føler, at han er chef for både mænd og kvinder i forsvaret, når han svarer på de rapporter om krænkelse med, at »det kan jo forekomme«. Hvorfor svarede ministeren ikke, som en chef for alle de ansatte ville have gjort; nemlig at det ikke må forekomme?

Et politisk signal skal jo udsendes fra toppen. Og eftersom ministeren er chef for både mænd og kvinder i forsvaret, skal han også vise den

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu er det godt nok ikke mig, der skal stilles spørgsmål til, men jeg vil da godt starte med at sige, hvad jeg ville have forventet, hvis jeg havde været forsvarschef. Jeg havde forventet, at min politiske chef trådte til og med det samme sagde: Det her er en katastrofe for forsvaret. Vi sætter os øjeblikkeligt ned og laver en handlingsplan for, hvordan vi kan få ændret denne her kultur gennemgribende. Det havde været min forventning.

Nu har jeg altså prøvet at være chef i 15 år, så jeg ved godt, hvad man forventer af sin overordnede. Det havde været min forventning.

Og jeg havde i hvert tilfælde aldrig nogen sinde drømt om, at min øverste chef ville have